



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: K. O.*, bytem H. 55, S., *zastoupeného* advokátkou JUDr. Lenkou Faltýnovou, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, *proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí* se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen *MPSV*), v řízení o žalobě ze dne 13.10.2010 proti rozhodnutí ze dne 11.8.2010 č.j.: X o *podporu v nezaměstnanosti*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2010 č.j.: X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Lenky Faltýnové na nákladech řízení částku ve výši 7.808,-Kč na účet č. X nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Zdejšímu soudu byla věc doručena dne 10.1.2013 na základě pravomocného usnesení Městského soudu v Praze č.j. 4Ad 61/2010-48 ze dne 6.12.2012 s ohledem na článek XXV. bod 1 zákona č. 396/2012 Sb., jímž došlo s účinností od 26.11.2012 ke změně § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*) a tedy ke změně místní příslušnosti, proto k rozhodnutí ve věci byl nadále dle místa bydliště žalobce příslušný zdejší soud místo Městského soudu v Praze.

*Včasnou žalobou ze dne 13.10.2010 předanou k přepravě České poště dne 15.10.2010 a doručenou dne 18.10.2010 Městskému soudu v Praze s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí MPSV ze dne 11.8.2010 č.j.: X, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Klatovech (dále jen *ÚP*) č.j. X ze dne 11.6.2010, kterým mu nebyla přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 10.3.2010.*

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.8.2010 žalovaný uvedl, že dne 10.3.2010 požádal jmenovaný o zprostředkování zaměstnání a na základě této žádosti byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání, současně požádal i o přiznání podpory v nezaměstnanosti a doložil dokument „Okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ze dne 3.3.2010 od zaměstnavatele A., s.r.o., se sídlem H., v němž se uvádí, že zaměstnavatel s ním okamžitým zrušením ukončuje pracovní poměr pro porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem; dále bylo citováno znění § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., *o zaměstnanosti* (dále jen **zákon**), dle něhož nárok na podporu v nezaměstnanosti nemá uchazeč o zaměstnání, se kterým byl v době posledních 6 měsíců před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání zaměstnavatelem skončen pracovněprávní vztah z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem; to platí i v případě skončení jiného pracovního vztahu z obdobného důvodu; proto bylo vydáno ÚP dne 14.6.2010 rozhodnutí čj. X ze dne 11.6.2010, kterým nepřiznal jmenovanému podporu v nezaměstnanosti ode dne 10.3.2010; o podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 11.8.2010, když odvolací orgán přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, ve smyslu § 89 odst. 2 **správního řádu** (zákon č. 500/2004 Sb.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné a nelze mu vyhovět, jelikož i když dne 16.4.2010 jmenovaný doložil úřadu práce sdělení advokátky JUDr. Faltýnové, ve kterém se uvádí, že zaměstnavatel uznal absolutní neplatnost svého právního úkonu a uznal, že ze strany jmenovaného nedošlo k porušení právních povinností, a strany se dohodly na ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 4.3.2010, což poté bylo doloženo Dohodou o rozvázání pracovního poměru se zaměstnavatelem A., s.r.o., ve které se uvádí, že pracovní poměr jmenovaného končí dohodou ke dni 4.3.2010. Žalovaný dále zdůraznil, že dle něho jen soud je podle § 72 zákoníku práce příslušný k tomu, aby posoudil, zda okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem se zaměstnancem je neplatné, a to na základě žaloby, nebo je možno uzavřít soudní smír; pokud však soud o neplatnosti rozvázání pracovního poměru nerozhodl, je okamžité zrušení pracovního poměru platné a na jeho platnosti nic nezmění ani následné ujednání stran. Odvolací orgán nepopírá právo zaměstnance a zaměstnavatele uzavřít dohodu o narovnání a narovnat tak vzájemné sporné nároky, avšak pouze uzavření dohody o skončení pracovního poměru a dohody o narovnání neznamena neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, proto nebylo odvolání vyhověno.

V žalobě popsal žalobce skutkový stav a zejména namítal, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, protože v této věci se přes argumentaci žalovaného nejednalo ze strany zaměstnavatele o odvolání okamžitého zrušení pracovního poměru, tedy o jednostranný právní úkon, jak uvažuje žalovaný, ale zaměstnavatel a žalobce společně projednali a vyjasnili svá rozdílná stanoviska k otázce způsobu ukončení pracovního poměru žalobce, důvodům k jeho ukončení, když jednoznačně dospěli k závěru, že skutečně k žádnému porušení povinností žalobce vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci nedošlo, a na základě toho pak uzavřeli dne 5.5.2010 *dohodu* o narovnání mezi nimi sporného nároku, která je plně v souladu s platnou právní úpravou (§ 326 zákona č. 262/2006 Sb., dále jen **zákoník práce**, a § 585 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v platném znění). Zákoník práce platný a účinný od 14.4.2008 uzavření uvedené dohody o narovnání výslovně nezakazuje, ani z povahy jeho ustanovení nevyplývá, že se od něj není možné odchýlit.

Dotčená dohoda o narovnání není ani v rozporu s § 363 odst. 1, 2 zákoníku práce a ani žádným způsobem žalobce nepoškozuje, do jeho práv a oprávněných zájmů chráněných zákoníkem práce negativně nezasahuje. Naopak tato *autonomní vůle smluvních stran* byla vedena cílem zamezit nepříznivým účinkům a důsledkům nedůvodného okamžitého zrušení pracovního poměru; žalobce byl současně jejím uzavřením uchráněn časově i finančně náročnému soudnímu řízení. Obrátit se na obecný soud s návrhem na určení neplatnosti právního úkonu dle § 72 zákoníku práce je v případě sporu stran pracovněprávního vztahu toliko jejich právem, zaručeným Listinou základních práv a svobod, nikoliv jejich povinností, proto takový výklad dotčeného ustanovení zákoníku práce, jak jej činí žalovaný, tedy že o neplatnosti skončení pracovního poměru přísluší rozhodovat pouze soudu, nikoliv stranám sporu uzavřením dohody, je dle názoru žalobce neústavní. Rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) sp. zn. 6 Ads 54/2007-63 ze dne 24.6.2008 (ale ani žalovaným další zmiňované rozsudky NSS) nelze na případ žalobce použít, neboť řeší (kromě jiného) otázku platnosti právního úkonu učiněného vedlejším účastníkem řízení za platnosti zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, tedy s účinností do 31.12.2006 (jednalo se o úkony z let 2003 - 2004). Dle žalobce je výklad pracovněprávního vztahu nutné činit dle právní úpravy platné a účinné k účinkům dotčené dohody o narovnání v souvislosti s okamžitým zrušením pracovního poměru. V projednávané věci lze tak činit výhradně dle zákoníku práce v platném znění, jehož ústavnost byla posouzena v nálezu ÚS ČR ze dne 12.3.2008, sp. zn. Pl. ÚS 83/06, a který vychází, *na rozdíl od dřívější právní úpravy (zákona č. 65/1965 Sb.) kogentní povahy založené na zásadě „co není dovoleno, je zakázáno“*, ze zásady „*co není zakázáno, je dovoleno*“. V případě žalobce však ke skončení pracovního poměru z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, jak jednoznačně vyplývá z obsahu dohody o narovnání ze dne 5.5.2010 (bod 3.), nedošlo a již vůbec ne zvlášť hrubým způsobem, proto nelze postupovat dle § 39 odst. 2 písm. a) zákoníku práce (*nárok na podporu v nezaměstnanosti nemá uchazeč o zaměstnání, se kterým byl v době posledních 6 měsíců před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání zaměstnavatelem skončen pracovněprávní vztah z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem*). Forma ukončení pracovního poměru dle uvedeného ustanovení není podstatná, ale jen a výhradně důvod takového ukončení. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, zároveň byla požadována i náhrada nákladů bez bližší specifikace.

Žalovaný dne 9.2.2011 sdělil k výzvě soudu, že nesouhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání, a žádal, aby jednání bylo nařízeno.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný dne 5.4.2011 popsal průběh řízení a zdůraznil, že jako odvolací orgán přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné a nelze mu vyhovět, když v případě žalobce soud nerozhodl o neplatnosti rozvázání pracovního poměru, proto je okamžité zrušení pracovního poměru platné a na jeho platnosti nic nezmění ani následné ujednání stran, i když žalovaný nepopírá právo zaměstnance a zaměstnavatele uzavřít dohodu o narovnání a narovnat tak vzájemné sporné nároky, avšak pouze uzavřením dohody o skončení pracovního poměru resp. dohody o narovnání neznamená neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru. Žalobcem namítanou „*anulaci oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru*“ a ukončení pracovního poměru dohodou ke dni

4.3.2010 tak nemohl žalovaný akceptovat, neboť žalobce nenapadl neplatnost této výpovědi u soudu, proto má žalovaný za prokázané, že pracovní poměr žalobce k výše uvedenému zaměstnavateli byl ukončen okamžitým zrušením pracovního poměru ke dni, kdy bylo žalobci oznámení o tomto zrušení doručeno, tj. k 15.3.2010, a to z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem, okamžikem doručení byl pracovněprávní vztah ukončen, proto rozhodnutí úřadu práce č. j. X ze dne 11.6.2010 rozhodnutím o odvolání č.j. X ze dne 11.8.2010 potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Okamžité zrušení pracovního poměru může ztratit své účinky dále jedině tehdy, kdyby se účastníci v průběhu soudního řízení o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru dohodli o narovnání mezi nimi sporného nároku tak, že jejich pracovní poměr po doručení okamžitého zrušení pracovního poměru trval a že bude trvat i nadále, přičemž žalovaný je toho názoru, že není důvod pro to, aby bylo toto stanovisko platné toliko s odkazem na zákoník práce č. 65/1965 Sb. Důvody, které vedly žalobce a zaměstnavatele k uzavření této dohody (*zamezení nepříznivých účinků a následků okamžitého zrušení pracovního poměru, ochrana před náročným soudním řízením*) nejsou ve věci relevantní. Lze se nicméně toliko dohadovat, do jaké míry bylo důvodem pro uzavření této dohody zjištění žalobce, že mu nebude přiznána podpora v nezaměstnanosti. Nicméně je žalovaný toho názoru, že na základě dohody, kterou jmenovaní dne 5.5.2010 uzavřeli, nepozbylo okamžité zrušení pracovního poměru svého účinku. Nelze proto ani přihlídnout k námitce žalobce, že „ke skončení pracovního poměru nedošlo z důvodu uvedených v ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti“. Právní úkon okamžitého zrušení pracovního poměru (*jakož i důvody v něm uvedené*) totiž považuje žalovaný za platný, proto závěrem navrhl nepřiznat náhradu nákladů řízení žalobci a zamítnout žalobu, neboť jeho rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. ÚP, byla vydána v souladu s právními předpisy.

Obsah správního spisu zaslaného žalovaným odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí ze dne 11.8.2010 i ve vyjádření žalovaného ze dne 5.4.2011, *napadené rozhodnutí ze dne 11.8.2010* bylo zástupci žalobce zasláno (*dle jeho sdělení v žalobě bylo doručeno napadené rozhodnutí dne 17.8.2010*), ale doručenska u předmětného rozhodnutí není připojena, je však připojena doručenska dle níž byla písemnost zástupci žalobce doručena dne 17.8.2010, ale na doručence je uvedeno datum 21.7.2010, což není datum rozhodnutí, ale datum doručení postoupení odvolání proti rozhodnutí ÚP žalovanému. Ve spisu, v němž však *nejdou jednotlivé listy očíslovány*, jsou mimo jiné založeny i *Žádost o zprostředkování zaměstnání, Evidenční karta a Kontaktní list uchazeče o zaměstnání ze dne 10.3.2010*, kdy žalobce podal žádost a téhož dne byl do evidence zařazen po poučení o jeho povinnostech; *Okamžité zrušení pracovního poměru* žalobce podle § 55 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ze dne 3.3.2010 (zaměstnavatel: A., s.r.o.), které bylo doručeno dle kopie dodejky dne 15.3.2010 nikoli žalobci, ale jeho matce; *Evidenční listy důchodového pojištění za roky 2007-2008* vyplněné uvedeným zaměstnavatelem; *Potvrzení při změně zaměstnání* (zápočtový list) – pracovní poměr trval od 10.1.2007 do 4.3.2010; *sdělení JUDr. Faltýnové (zástupce žalobce) ze dne 14.4.2010 o výsledku jednání se zaměstnavatelem žalobce (zaměstnavatel uznal absolutní neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru žalobce a pracovní poměr byl ukončen dohodou ve smyslu § 49 zákoníku práce ke dni 4.3.2010, o čemž bude vypracována dohoda o narovnání a vystaven nový zápočtový list); usnesení ÚP ze dne 5.5.2010 o přerušení správního řízení na žádost žalobce*

ve věci posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti zahájené podáním žádosti dne 10.3.2010 a to na dobu do 31.7.2010; *Dohoda o rozvázání pracovního poměru a o narovnání* ze dne 5.5.2010, dle níž dochází k anulaci oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru a pracovní poměr žalobce končí dohodou ke dni 4.3.2010; *rozhodnutí ÚP ze dne 11.6.2010* č.j.: X o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobci (*zástupci žalobce doručeno dle doručky dne 15.6.2010*) a včasné odvolání žalobce proti němu; *rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2010*, které nabylo právní moci dne 17.8.2010, a také *rozhodnutí ÚP ze dne 28.12.2010* č.j.: X o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.

Žalobce po doručení vyjádření žalovaného v podání dne 20.4.2011 souhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání a dále vyčíslil náklady řízení v částce 7.760,-Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb. za 2 právní úkony (4.200,-Kč), za 2 režijní paušály (600,-Kč), 20% DPH (960,-Kč) a soudní poplatek (2.000,-Kč).

Žalovaný následně dne 17.12.2013 souhlasil s tím, aby bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání a v případě úspěchu se vzdává práva na náhradu nákladů řízení. Poté i *žalobce* dne 27.12.2013 sdělil soudu, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a vyčíslil náklady řízení v částce 7.808,-Kč, tedy ve stejném rozsahu jako dne 20.4.2011 s tím rozdílem, že nyní činí daň z přidané hodnoty (tj. DPH) již 21%, tj. částku 1.008,-Kč.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*).

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) *s.ř.s.* soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 *s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 *s.ř.s.*, v této věci k datu 11.8.2010, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Ve věcech uchazečů o zaměstnání a jejich podpory v nezaměstnanosti rozhoduje specializovaný samosoudce mající práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).

Dle § 3 *správního řádu* postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. *Soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí ze dne 11.8.2010 je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a zejména proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu, proto byla žaloba shledána důvodnou.*

V této věci soud řešil otázku, zda uzavřením dohody o rozvázání pracovního poměru a o narovnání ze dne 5.5.2010 mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem (*A., s.r.o.*), dle níž dochází k anulaci oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru a pracovní poměr končí dohodou ke dni 4.3.2010, došlo či nikoli k neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru žalobce ze dne 3.3.2010 dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, když o neplatnosti rozvázání pracovního poměru nerozhodl soud a ani nebyl žalobcem podán návrh soudu ohledně této věci. *Zdejší soud však shledal s ohledem na rozhodovací činnost NSS vyjádřenou např. v rozsudcích č.j. 6Ads 112/2012-50 a 6Ads 115/2012-32 ze dne 12.12.2012 či 4Ads 104/2010-76 ze dne 8.10.2010, že názor žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí i v jeho vyjádření k žalobě, což není součástí rozhodnutí, neodpovídá nyní platnému zákoníku práce, přes jím uváděnou argumentaci, že v této věci lze na daný případ aplikovat rozsudek NSS ze dne 24.6.2008 č.j. 6Ads 54/2007-63 i s přihlédnutím k tomu, že dne 1.1.2007 nabyl účinnosti nový zákoník práce. Uvedený rozsudek NSS se skutečně vztahoval k dříve platnému zákoníku práce – zákon č. 65/1965 Sb. (platnost do 31.12.2006), jak namítal žalobce. Respektování vyjádřeného názoru žalovaného by ve svém důsledku znamenalo, že by dohoda o narovnání pozbyla jakéhokoli významu a nebyl by tedy dán ani žádný důvod k jejímu uzavření mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, byť se jedná o souhlasný projev vůle obou stran a nikoli pouze jedné strany. Naopak dohodou o narovnání v podstatě zaměstnanec a zaměstnavatel „uzavřeli“ pracovněprávní vztah k jejich oboustranné spokojenosti, což je nepochybně i jeden z cílů předmětné právní úpravy, jelikož dohoda zainteresovaných stran má vždy přednost před rozhodnutím soudu, přičemž nelze přehlédnout, že podmínkou uzavření dohody o narovnání není též probíhající soudní řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru (bez ohledu na případnou délku soudního řízení).*

S ohledem na uvedené je dle názoru soudu *nutno pohlížet na dohodu uzavřenou mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem* během řízení o posouzení nároku žalobce na podporu v nezaměstnanosti zahájené podáním žádosti dne 10.3.2010 *za dohodu zcela nahrazující rozhodnutí soudu ve věci neplatnosti výpovědi (okamžité zrušení pracovního poměru)* žalobce podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce *a vycházet z této dohody ze dne 5.5.2010, dle níž pracovní poměr skončil dohodou ke dni 4.3.2010 dle § 49 zákoníku práce* a podle § 585 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, když účastníci došli k závěru, že k porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance nedošlo, podpisem této dohody došlo k anulaci oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru a jejich pracovní poměr končí dohodou ke dni 4.3.2010 a zaměstnavatel se zavázal zrušit potvrzení o zaměstnání vystavené na základě anulovaného oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru a vydat zaměstnanci ve lhůtě do 14 dnů ode dne podpisu této dohody nové potvrzení o zaměstnání s aktualizovanými údaji.

Krajský soud, který se omlouvá za délku soudního řízení způsobenou objektivními skutečnostmi, proto *žalobě vyhověl, přezkoumávané odvolací správní rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení* (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.) a *věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení* (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z *výroku I. rozsudku*, neboť v dalším řízení je nezbytné posoudit všechny rozhodné skutečnosti vztahující se k žádosti žalobce o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 10.3.2010, pokud je ovšem správnímu orgánu žalobce poskytne, jelikož nejsou obsaženy ve správním spisu vyjma dohody ze dne 5.5.2010, a poté bude vydáno příslušným správním orgánem, který je vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, nové rozhodnutí, jež bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy.

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Zástupce žalobce podáním ze dne 27.12.2013 požadoval náklady tohoto řízení, jak uvedeno shora. Soud shledal nárok oprávněným, proto byla přiznána částka za požadované 2 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby (á 2.100,-Kč), tj. 4.200,-Kč a 2 režijní paušály (á 300,-Kč), tj. 600,-Kč, což je zcela v souladu s § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*; a také částka 1.008,-Kč (tj. 21% DPH, neboť zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty), dále za zaplacený soudní poplatek 2.000,-Kč, tedy *celkem 7.808,-Kč*. Uvedená částka bude uhrazena žalovaným k rukám zástupce žalobce na uvedený účet ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. března 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně